



## Ablonczy család

Tamás: Tízéves korom óta őrzök egy kis lapot a Bibliámban, amire az van írva: „Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.” Azóta is ez a két mozgás határozza meg az életemet. Lelkészgyerekként beleszülettem egy olyan gyülekezeti közösségbe, amely másodikká, lelki otthonomná vált. Gimnazistaként egyszer elmentünk biliárdozni az osztálytársaimmal, és ott vitáztunk arról, hogy honnan van a világ. Hiába próbáltam Isten teremtő munkájáról beszélni, nem voltam meggyőző. Azóta ég bennem a vágy, hogy ismeretekkel, tudással is megalapozzam a hitemet. Az évek során sokszor éltem át, hogy az Isten közeledik hozzám és megszólít: Bibliaolvasás közben, istentiszteleti prédikációban, egy hívő ember személyes vallomása keresztül. Lelkészként is fontosnak tartom a hitbeli személyes érintettséget, az intellektuális őszinteséget, és azt, hogy a gyülekezet az ide érkezők lelki otthonává váljon.

Erika: Kárpátalján születtem. Kisiskolásként kezdtem el hittanóra járni, ahol nagyon jól éreztem magam, úgy éreztem szeretnek, elfogadnak. A hitoktatómmal különös mély kapcsolatom lett. Nem volt idilli gyerekkorom alkoholista édesapa mellett, mert állandó veszekedésben, félelemben éltünk. A hitoktatóm bátorított arra, hogy az imádságnak milyen ereje van, kezdjünk el a testvéremmel imádkozni apáért, hogy Isten adjon neki szabadulást a függőségből. Őszinte, gyermeki hittel tettük ezt. Nem egyik percről a másikra, hosszú évekbe telt, mire megtapasztalhattuk a szabadítást és ez az időszak alapozta meg legjobban az Istennel való kapcsolatomat, hitemet. 17 évesen kerültem a budapesti teológiára. Ott ismerkedtem meg Tamással. Volt pár tanárunk, akik meglepődtek, hogy egy párt alkotunk. Szerintem nehezen tudták elképzelni, hogy ennyire különböző személyiséggel, mennyire tudunk majd összecsiszolódni. Sikerült. dolog boldog, kiegyensúlyozott házasságban élni. Erősségként éljük meg a különbözőséget.

A Bibliában mindenkinek olyan neve van, ami kifejezi a személyiségüket, életüket. Ezért amikor a lányaink érkeztek, nekik is jelentéssel bíró nevet választottunk. Az első gyermekünkénél volt a legzavartalanabb a várandósság, drága *kincsként* született meg Kincső. A másodiknál már komplikációk adódtak, ez megterhelte minket, ezért Isten *kegyelme* jeleként éltük meg, hogy egészségesen született meg Hanna. A harmadik várandósság sem volt egyszerűbb, de már egész másképp fogadtuk, mert a napi Bibliaolvasásaink megerősítettek Isten gondviselésében, ezért *békességgel* vártuk Mirát.



## Gombos család

Réka: Nem Saulból lettem hirtelen Pál, engem szép lassan vezetett Isten magához. Babaként itt kereszteltek a gyülekezetben, aztán 8 évesen kezdtem el ide hittanra járni, amit azóta sem hagytam abba. A hittant se, és a gyülekezetbe járást se. A későbbi férjem még gimnazista korunkban csatlakozott az ifinkhez, aminek kezdetben egyáltalán nem örültem (még ide is képes követni?!), de aztán megpuhította a szívemet...

András (Gomba): Kaptam egy „sugallatot”, hogy Réka lesz a feleségem, akivel ekkor még csak osztálytársak voltunk, és aki eleinte még nem igazán értékelte az érdeklődésemet... Elkezdtem ifibe járni és nemcsak Rékát, de Istent is mélyebben megismertem, így 2011-ben fiatal felnőttként konfirmáltam a gyülekezetben.

Réka: Azért is örülök, hogy ebben a gyülekezetben nőtem fel, mert így nagyon természetes módon "találtak rám" a szolgálatok. Valahogy sose volt kérdés, hogy egy gyülekezet akkor tudja betölteni valódi rendeltetését, ha a tagok ajándékaik szerint hozzáteszik a magukét. Hiszen amikor én voltam kicsi, mindig volt, aki gyerekalkalmat tartson nekem, jutott sütemény a szeretetvendégségen, vasárnap reggel volt, aki köszöntön a kapuban, kamaszként elvigyen kenuzni, meg Csillagpontra, most pedig van, aki az én kislányaimmal teszi ugyanezeket... Példa és hála. Ez a kettő indított engem, hogy ne csak legyek, de tegyek is: babavigyzás, gyerekalkalomtartás, hitoktatás óvodákban, kórus, ifivezetés, bibliaköri mentor. Most a gyülekezet új jövőképeinek alakításában vállalom aktív szerepet presbiterként, kiemelt figyelmet fordítva a különböző képzésekre.

Gomba: Én kevésbé éltem/élek nyüzsgő gyülekezeti életet, de Rékával együtt én is voltam ifivezető néhány évig, ahol főleg a gyakorlati, sokszor kétkezi feladatokat vállaltam (kirándulásszervezés, favágás a tűzhöz, vacsorafőzés stb.), meg néhány LAN-party-n is készségesen részt vettem. A covid előtti kórusban évekig erősítettem a basszus szólamot.

Réka és Gomba: 2015-ben kötöttük össze az életünket Isten áldását kérve a gyülekezet szerető jelenlétében. Tamás esketett minket, aki később a két kislányunkat (Mimi 4 éves, Vera 2 éves) is keresztelte. Jó érzés, hogy a lányaink már beleszülettek a református identitásba és családirag is megtaláltuk a helyünket a gyülekezeti kis közösségekben (baba-mama kör, gyerekistentisztelet, családos bibliakör, Tahí hétvége).



## Máté család

Máté Zsolt vagyok, feleségem Laura. Isten egy lánnyal és két fiúval áldott meg minket.

Gyerekkorom óta ebbe a gyülekezetbe járok itt ismertem meg Istent, itt konfirmáltam. A Lónyay Utcai Református Gimnáziumban ismertem meg a feleségemet, aki az Ó Utcai Keresztyén Testvérgyülekezetből származik. Ő is tizenévesen fogadta el az Urat. Házasságkötésünket követően kerestük, hogy melyik gyülekezetben van a helyünk. Itt, Budahegyvidéken életteli közösséget találtunk, ahol a gyermekeink is megkapják a korosztályuknak megfelelő lelki táplálékot, így Halásztelekről is visszajárunk ide.

Életünk döntéseiben igyekszünk keresni az Úr akaratát, és erre tanítani gyermekeinket is.

A kisgyerekes bibliakörnek a kezdete óta tagjai vagyunk, bár akkor még házaskörnek hívták. Örömmel tölt el, hogy időről időre ebben a csoportban vitathatjuk meg az Ige fényében az élet fontosabb dolgait, mint például a gyermeknevelés örömeit és nehézségeit, vagy a keresztyén házasság jó működését.



## Szita család

Kis családukat Csongor (mérnökinformatikus), Anna (élőhelyhelyreállítással foglalkozó biológus kutató), valamint Ábel (3,5 éves) és Zsuzsi (1,5 éves) gyermekeink alkotják.

Anna Kolozsváron született, de iskolás korától a Budahegyvidéki Református Gyülekezetbe járt, itt konfirmált, ifjúsági tagja volt, majd miután férjhez ment, a házaskörben is részt vett. A gyerekek születése előtt aktívan részt vett a gyülekezeti kórus (BRIK) szervezésében, azóta kicsit kiesett a körforgásból, de reméli, hogy idővel visszatérhet ehhez. Istennel való kapcsolata kiskorától vele nőtt, de felnőtt korába jött rá, hogy számára a zene az egyik fő nyelv, mellyel a hitét igazán át tudja másoknak adni, ezért is vállalta kórus szervezését.

Csongor Budafokon nőtt föl egy katolikus nagycsaládban, ott járt templomba, majd Annával való együttjárás során már ifiben, Csillagpontokon, majd az esküvőt követően a házaskörben is szívesen részt vett. Istennel való kapcsolata kiskorától vele nőtt, melyet a 2013-ban történő házassága szilárdított meg.

Családukbán a lányok reformátusok, a fiúk pedig katolikusok. Hitünket, kapcsolatunkat Istennel és egymással alapvetően meghatározza az ökumenizmus. Fontosnak tartjuk, hogy a gyerekek megismerjék mindkét szülő vallását, de legfőképpen a mindenható, egy és örök Istent, és igaz hitre leljenek benne. A gyerekek előtt is fontos volt számunkra mindkettőnk vallásának a megismerése, nemcsak református körökbe jártunk, hanem katolikus hittanos csoport tagjai is voltunk.

A gyerekek születése óta kicsit nehezebben mozgunk, de igyekszünk eljutni hol misére, hol istentiszteletre. Ha a gyerekek picit nagyobbak lesznek, szeretnénk jobban visszatérni az aktívabb gyülekezeti létbe többek között a kórusbeli szolgálattal.



## Tornai család

Zsuzsi: Székelyudvarhelyen születtem egy 3 gyerekes, református családban. A marosvásárhelyi orvosi egyetem befejezése után, PhD ösztöndíjasként kerültem Debrecenbe. A Debreceni Egyetem Belgyógyászati Klinikáján ismertem meg Tamást, majd 2018 tavaszán összeházasodtunk.

Tamás: egy 4 gyerekes, gyakorló katolikus, debreceni család második gyermekeként születtem. Édesapám és nagyapám példáját követve, én is az orvosi hivatást éreztem a magam útjának. Szinte determinált volt, hogy én is a debreceni klinikán fogok megöregedni, de a Zsuzsival való megismerkedés gyökeresen átalakította az addigi életemet. 2021 nyarán kalandvágunk és a Zsuzsi székely vakmerősége Budapestre, a Hegyvidékre hozott bennünket.

Zsuzsi ekkor volt 8. hónapos várandós a harmadik gyerekünkkel, Rebekával. Fontos szempont volt, hogy Budapesten is megtaláljuk azt a református és katolikus templomot, ahová vasárnaponként betérve azt érezzük, hogy lélekben valóban gazdagabbá és hitben erősebbé válhatunk. Így jutottunk el még a Rebeka lányunk születése előtt 2-3 héttel, a budahegyvidéki református gyülekezet vasárnapi istentiszteletére. Az istentisztelet végén, korábban máshol nem tapasztalt élményben volt részünk: Ablonczy Tamás őszintén, nyitott szívvel üdvözölt bennünket, mint új híveket. Körbevezetett a templomban, bemutatta a templomi közösségi életet és bátorított, hogy Rebeka születése után csatlakozzunk a családi bibliakörhöz. Amikor a gyermekágyi időszakban Tamás két alkalommal is meglátogatta a családjunkat, elhozva az általa vezetett baba-mama kör anyukáinak finom ebédjét, a komatálat, akkor mindketten éreztük, hogy ebben a közösségben van a helyünk, itt valóban otthonra lelhetünk. Ez az érzés később bizonyossá is vált.

Az elmúlt két évben a vasárnapi istentiszteleteken és a havi rendszerességű családi bibliakörön túl, számos jó élménnyel gazdagodtunk a gyülekezet által. Ilyen volt 2022-ben a családi hétvége Tahiban, a nagypénteki ökumenikus keresztutak, a közösségi színházlátogatások. Itt lett a nagylányunk, Andrea a templomban működő 426. Szenczi Molnár Albert Cserkészcsapat tagja. Itt szerzett barátokat Zsófi lányunk, aki a vasárnapi istentiszteletek alatt élvezhette a korának megfelelő gyerekfoglalkozásokat. Itt részesült Rebeka lányunk a keresztség sákramentumában.

2023 nyarán mindkettőnknek szakmai továbbképzési lehetősége nyílt a Genti Egyetemen, így 2 évre családjunk Belgiumba költözött. 2025 nyarán fogunk hazaköltözni Budapestre. Hazaköltözésünket követően ugyanolyan lendülettel és lelkesedéssel kívánjuk folytatni az egyházi közösségi életet, ami sajnos, a jelenlegi külföldi tartózkodás miatt nagyon hiányzik mindannyiunknak.



## Tóth család

Zsolti: Édesapám a bácsalmási református gyülekezet lelkipásztora így a neveltetésünk négy testvéremmel együtt ebben a szellemben történt. Egyetemi tanulmányaink során találkoztunk Anitával, akivel házasságkötésünk után kerestük a megfelelő helyet, ahol tovább gyakorolhatjuk hitbéli közös életünket. Ezt a bácsalmási családi gyülekezetünk mellett itt a hegyvidéki gyülekezetben találtuk meg. Három gyermekünk született, 2 lány és egy fiú. Aisa nagylányunk a Baár-Madas Református Gimnázium és Általános Iskola 3. osztályos tanulója. Csinszka lányunk jelenleg utolsó évét tölti az óvodában és a napokban jelentkezett ő is a Baár-Madasba. Tege fiunk pedig a közeljövőben tölti be második életévét!

Anita: Katolikus családban nevelkedtem. Gyermekként inkább kötelezőnek éreztem a templomba járást, mivel a misék felnőtteknek szóltak a gyermekeket nem szólította meg, így aztán nem is volt érthető, érdekes, hívogató számomra. Egyetemi éveim alatt találkoztam "úgy igazán" először Istennel. Majd, amikor megismerkedtem férjemmel és református lelkész édesapjával, vált számomra egyértelművé, hogy nekem ebben a közösségben van a helyem. A gyülekezetünkben minden korosztályt a saját nyelven szólítanak meg és ez számomra nagyon fontos. Férjemmel gyermekkorunk óta sportolunk, amely aztán a hivatásunkká is vált, testnevelő tanárok, edzők lettünk. Lányaink is rendszeresen sportolnak, és hangszeren játszanak.

Mottónk: "Ép testben ép lélek!"